

що приведе до його незадоволеності. При великих – запаси утримуються з великими витратами. Оптимальний варіант, коли замовляється в такому обсязі, при якому заказ формується, транспортується та зберігається з мінімальною величиною в загальних витратах [2].

Список використаних джерел:

1. Забуранна, Л.В. Логістичне управління підприємством: сутність та передумови розвитку / Л.В. Забуранна // Сталий розвиток економіки. – 2010. – № 7. – С. 120–123.
2. Васелевський М. Системи забезпечення ланцюгів поставок у машинобудуванні: монографія / Мирослав Васелевський. – Л. : Львівська політехніка, 2014. – 312 с.
3. Мала Н.Т. Економічний розвиток підприємства: планування та моделювання / Н.Т. Мала // Вісник НУ «Львівська Політехніка». – Л.: Видавництво Львівської політехніки. – 2012. – № 739. – С. 22-30.

Андросова І. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**ВПЛИВ СЕКТОРА ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
НА РІВЕНЬ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ**

Цифровізація все глибше припадає в життя суспільства, зачіпає різні його сфери. Економіка теж не стала винятком. З'явився новий термін «цифрова економіка». Оскільки процеси цифровізації є відносно новими, то на сьогоднішній день наукова спільнота ще не визначилося з чітким формулюванням даного терміну.

Всесвітній Банк характеризує цифрову економіку двома визначеннями. З одного боку, цифрова економіка являє собою новий уклад економіки, основою якої виступають знання та цифрові технології, що сприяють формуванню нових цифрових можливостей і навичок у суспільства, бізнесу і держави. З іншого боку, визначення цифрової економіки відображає результати впровадження цифрових технологій в життя суспільства: підвищення продуктивності праці, зниження витрат виробництва, зростання конкурентоспроможності бізнесу, зниження бідності та соціальної нерівності [1].

Згідно з визначенням Європейської комісії, цифрова економіка – це економіка, яка залежить від цифрових технологій. Якщо проаналізувати всі наведені визначення, можна дати наступне визначення цифрову економіку – це економіка, в основі якої лежать цифрові технології. У свою чергу, в загальному розумінні цифрові технології являють собою дискретну систему базування і трансляції інформаційних даних, які дозволяють вирішувати будь-які завдання в короткий період часу.

Цифрові технології – це технології, які дозволяють збирати, зберігати, передавати, обробляти дані в електронному вигляді. Саме цифрові технології будуть визначати формування і розвиток господарської діяльності країн в майбутньому. Для України основою розвитку цифрової економіки, будуть виступати: великі дані, штучний інтелект, квантові технології, нові виробничі технології, промисловий інтелект і інші. Всі ці напрямки отримали назву «наскрізні» технології, тобто технології, які можуть радикально

змінити ситуацію на існуючих ринках або сприятимуть створенню нових ринків. Іншими словами, на основі даних технологій буде відбуватися і вже відбувається цифрова трансформація і не тільки ринків, а й усієї економіки в цілому [2].

Цифрових технологій надають великої ваги в підвищенні конкурентоспроможності країни та стимулюванні її економічного зростання. Застосування цифрових технологій призводить до трансформації галузей економіки, дає можливість появи нових галузей, що, в свою чергу, сприятиме зростанню економіки. Поява нових технологій позитивно позначається на виробниках: підвищується продуктивність праці, зменшуються витрати, зростає доступність інформації і знижуються бар'єри для виходу на світові ринки. Все це надає мультиплікативний ефект на розвиток економіки країни в цілому.

Активне проникнення цифрових технологій у економічну діяльність дозволяє використовувати їх в якості конкурентних переваг, що, в свою чергу, зміцнює позиції країни в світі. Якщо країна зможе перебудувати економіку з урахуванням цифрових технологій і реалізувати свої ресурси, то може відстати від інших, більш успішних країн.

Всесвітній економічний форум дає наступне визначення конкурентоспроможності. Конкурентоспроможність – це сукупність інститутів, стратегій і факторів, що визначають рівень продуктивності тієї чи іншої країни [4]. Країна є конкурентоспроможною в тих галузях, на виробництві яких товарів і послуг вона спеціалізується. У зв'язку з чим сьогодні в умовах швидкого розвитку цифрової економіки на перший план виходять факторні умови, що визначають національні конкурентні переваги в області цифровізації [5].

Тоді виходить, що більш розвинений ІКТ-сектор країни, ніж більш сучасні технології використовуються, чим більший обсяг високотехнологічної продукції створюється, тим більш конкурентоспроможною країна буде на світовій арені. Нерідко поняття цифрової економіки порівнюють з поняттям сектора інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ), хоча це не ідентичні терміни. Сектор ІКТ виступає інструментом цифрової економіки. Його організації утворюють її інфраструктуру.

Сьогодні сектор інформаційно-комунікативних технологій включає до свого складу організації, які здійснюють економічну діяльність, пов'язану з виробництвом, розповсюдженням та застосуванням інформаційних і комунікаційних технологій. Структура сектора ІКТ України включає наступні галузі [3]:

- телекомунікації;
- ІТ та інші інформаційні послуги;
- виробництво ІКТ-устаткування;
- оптова торгівля ІКТ-товарами;
- видавнича діяльність;
- діяльність в області виробництва, прокату та показу фільмів, радіомовлення і телебачення.

Найбільша частка в загальній структурі ІКТ-сектора належить телекомунікацій, їх частка в 2010 році становила 50%, а в 2019 році – вже 38%. Друге місце займають інформаційні технології та інші інформаційні послуги, їх частка в 2010 році становила 16%, а в 2019 році зросла до 33% за рахунок зростання послуг, пов'язаних з обробкою даних. Здійснення

державою проектів з використанням інформаційних систем сприяє зростанню частки галузей, пов'язаних з виробництвом відповідного обладнання (16%). Частка інших елементів сектора кардинально не змінилася і становить в середньому 5-7% [3; 6].

Характеризують стан сектора ІКТ, говорять про його недостатню розвиненість, що можна пояснити, на наш погляд, декількома причинами. По-перше, перехід до масштабної цифровізації економіки став здійснюватися відносно недавно. По-друге, цей процес вимагає значних грошових вливань. На здійснення цифрової трансформації держава виділяє кошти. Але створення відповідних технологій теж вимагає значних коштів, які можуть створюватися за рахунок випуску високотехнологічної продукції, а на її створення засобів виділяється явно недостатньо. Тому, показники розвитку сектора ІКТ ще не досягли тих, що мають країни-лідери. Проблеми, які не дають можливості швидкого розвитку високотехнологічного сектора України, можна простежити також за індексами конкурентоспроможності країн, так як вони включають цифрову складову, що, відповідно, відбивається і на їх конкурентоспроможності (табл. 1).

Таблиця 1. Країни-лідери в Індексі глобальної конкурентоспроможності IMD 2014-2019 рр.[6]

<i>Рік</i>	<i>2015</i>	<i>2016</i>	<i>2017</i>	<i>2018</i>	<i>2019</i>
1-е місце	Гонконг	США	Швейцарія	Сінгапур	Сінгапур
2-е місце	США	Швейцарія	Сінгапур	США	Гонконг
3-є місце	Швейцарія	Гонконг	Фінляндія	Гонконг	США
Місце України	84	76	89	83	55

Найбільш конкурентоспроможними, згідно з наведеними рейтингам, є країни-лідери з експорту високотехнологічної продукції на світовий ринок. Що й не дивно, так як вони вже давно займаються розробкою, впровадженням та експортом новітніх технологій. Найбільша частка в експорті високотехнологічної продукції належить Китаю, США, Німеччини та Південної Кореї.

Якщо розглядати динаміку України в індексах конкурентоспроможності, то можна замінити, що вона значно покращилася. Загальні індекси конкурентоспроможності при складанні крім рівня розвитку цифровізації економіки країни враховують і інші сфери життя суспільства, які теж впливають на показник конкурентоспроможності. Україна в даному рейтингу підвищила свої позиції і займає в 2019 році 55-е місце проти 85-го в порівнянні з 2018 роком [7].

Отже, за результатами рейтингу конкурентоспроможності країн світу доказують, що Україна має низький рівень розвитку цифрового сектору економіки країни. За рівнем розвитку даної галузі Україна значно відстає від лідерів цієї області.

Існує пряма залежність між ступенем розвитку ІКТ-сектора економіки країни і її рівнем конкурентоспроможності. Тобто слабкий розвиток ІКТ-сектора економіки відбивається і на невисокому рівні її конкурентоспроможності. Сьогодні, в умовах цифровізації, країна може бути конкурентоспроможною, якщо буде створювати і застосовувати високі технології. В Україні для цього необхідна взаємодія влади і бізнесу через розвиток інституту державно-приватного партнерства. Проблеми, які необхідно вирішити нашій

країні для підвищення своєї конкурентоспроможності за рахунок розвитку сектора ІКТ, складають значення субфакторів в рейтингах конкурентоспроможності. Слід звернути увагу на розвиток цифрової галузі та змінити підхід у її вдосконалення, а саме приваблювати вітчизняних та закордонних інвесторів, переглянути рівень інвестування державою, відбирати талановиті кадри та вдосконалювати їх вміння, розвивати освіту у цьому напрямку. У такому випадку Україна зможе вийти на новий рівень конкурентоспроможності у цифровій галузі [8].

Список використаних джерел:

1. Дробот Є.В. Управління конкурентоспроможністю національної економіки в умовах глобалізації. – СПб.: Троїцький міст. – 2015. – 224 с.
2. Пальгова В.О. Конкурентоспроможність міст в умовах просторового росту // Економічні відносини. – 2019. – Том 9. – № 3. – с. 1817-1826.
3. Портер М. Міжнародна конкуренція: конкурентні переваги країн. М.: Міжнародні відносини. – 1993. – С.896.
4. Доповідь про глобальну конкурентоспроможність 2018 [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.weforum.org/reports/the-global-competitiveness-report-2019>
5. Сопіна Н.В. Україна у світовому рейтингу цифрової конкурентоспроможності. Євразійський процес і цифрова трансформація господарських систем: збірник наукових статей за підсумками науково-дослідної конференції СПбГЕУ. – СПб.: Вид-во СПбГЕУ. – 2019. – С.156-160.
6. World Competitiveness Rankings 2019 [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.imd.org/contentassets/6b85960f0d1b42a0a07ba59c49e828fb/one-year-change-vertical.pdf>
7. Мировой рейтинг цифровой конкурентоспособности 2019 [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.imd.org/wcc/world-competitiveness-center-rankings/world-digital-competitiveness-rankings-2019>
8. Гринько Т. В. Шляхи підвищення конкурентоспроможності підприємства /Т.В. Гринько, Д.Д. Головка // Економіка і менеджмент 2018: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку: зб. наук. праць Міжнар. наук-практ. Конф., 19-20 квіт. 2018 р.: у 8 т. – Т. 1. Економіка суб'єктів підприємництва: проблеми та перспективи економічного та соціального розвитку в ХХІ сторіччі -Дніпро: Біла К.О. – 2018. – С. 38–41.

Артеменко В. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

**ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСНОГО ПІДХОДУ
ДО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ**

Дослідження переваг і недоліків процесного управління показало, що основною його перевагою є формування чіткої картини того, що відбувається в організації, з усіма існуючими проблемами і вузькими місцями, які могли залишитися непоміченими при типовій організаційній структурі, яка зовні нормально виконує свої функції. Управління процесами також допомагає в зменшенні тимчасових затримок, оптимізації використання ресурсів, зниженні фінансових витрат, підвищенні ефективності організації праці, зростання задоволеності клієнтів і власних співробітників.

Крім того, орієнтація організації на процес дозволяє краще зрозуміти кінцеву мету і результати діяльності організації, а також роль в цьому співробітників. Але найголовніше –